

PROKOPSKÉ LISTY

MĚSÍČNÍK ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI U SV. PROKOPA
PRAHA 3 – ŽIŽKOV

BŘEZEN 2025

380

MŠE SVATÉ A OBŘADY SV. TÝDNE 2025

KOSTEL SV. PROKOPA

13. 4. KVĚTNÁ NEDĚLE

9.30 – mše sv., žehnání ratolestí

17. 4. ZELENÝ ČTVRTEK

18.00 – mše sv.

19.00 – 22.00 – adorace v Getsemanské zahradě

18. 4. VELKÝ PÁTEK

12.00 – 18.00 – adorace v Getsemanské zahradě

15.00 – křížová cesta

18.00 – obřady, adorace kříže

19.00 – 22.00 – adorace u Božího hrobu

19. 4. BÍLÁ SOBOTA A VELIKONOČNÍ VIGILIE

9.00 – ranní chvály

9.20 – 19.45 – adorace u Božího hrobu

20.00 – mše sv., křest dospělých

20. 4. SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

9.30 – mše sv., žehnání pokrmů

21. 4. VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ

9.30 – mše sv.

KOSTEL SV. ANNY

13. 4. KVĚTNÁ NEDĚLE

8.00 – mše sv., žehnání ratolestí

17. 4. ZELENÝ ČTVRTEK

17.00 – mše sv.

18. 4. VELKÝ PÁTEK

16.00 – křížová cesta

17.00 – obřady, adorace kříže

19. 4. BÍLÁ SOBOTA A VELIKONOČNÍ VIGILIE

19.00 – mše sv.

20. 4. SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

8.00 – mše sv., žehnání pokrmů

KOSTEL SV. ROCHA

13. 4. KVĚTNÁ NEDĚLE

11.00 – mše sv., žehnání ratolestí

17.00 – mše sv., žehnání ratolestí

20. 4. SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

11.00 – mše sv., žehnání pokrmů

17.00 – mše sv., žehnání pokrmů

Milí farníci a přátelé,

Brzy po začátku tohoto měsíce vstoupíme na Popeleční středu do doby postní. Znovu se nám připomíná čtyřicetidenní doba pokání, která nás má přivést k obrácení a k obnově hlubšího vztahu s Bohem. Na Popeleční středu vždy slyšíme velký apel proroka Joela: „Roztrhněte svá srdce, a ne pouze šaty, a obraťte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je dobrotivý a milosrdný, shovívavý a plný lásky, slituje se v neštěstí“ (Jl 2,12). Roztrhnout své srdce znamená hluboké a upřímné zpytování svědomí, spojené se snahou odstranit z něj pýchu, povrchnost, egoismus, vlažnost, pohodlnost a lenost, zvláště v praktikování naší víry. Jen tak v našem srdci může znovu naplno přebývat Boží život. Zvláště v letošním jubilejním roce bychom měli klást velký důraz na to, jak vypadají naše svaté zpovědi a naše láska k Pánu přítomnému v Nejsvětější svátosti. Události poslední doby jasně ukazují, že pokud člověk přestane brát svou víru opravdově i v jejím konkrétním praktikování, velmi rychle ztrácí vnímavost pro Boží věci a Boží přítomnost ve světě. Bez čistého srdce, pravidelně očišťovaného ve svaté zpovědi, nelze vnímat Boží vedení – a člověk postupně otupuje v citlivosti na působení Boží milosti. Čisté srdce je naprosto nepostradatelným základem pro následování Pána. Je také zdrojem touhy po jeho blízkosti a lásce, která jediná může a chce naplnit naši duši Božím životem. Čím větší boj o čistotu duše vedeme, tím větší touhu po Boží lásce máme. Avšak duše opravdově usilující o přiblížení se k Bohu musí počítat i s bolestí, kterou vyvolávají urážky a zneuctění, jichž se Bohu dostává nejrůznějšími způsoby. Víme, že svatí velmi trpěli, když byl Bůh urážen a zneuctíván, ať už pod jakoukoli záminkou. Proto za tyto urážky činili smírné pokání, mnohdy velmi přísné, aby alespoň trochu obměkčili Srdce našeho Pána láskou, která mu po právu náleží. I dnes dochází k urážkám a zneuctění Boha přítomného v Nejsvětější svátosti, což nazýváme svatokrádežími. Patří sem neuctivé zacházení se svátostí, nedůstojná svatá přijímání, ba dokonce přijímání v těžkém hříchu, neuctivé chování při mši svaté, a další projevy neucty. Kolikrát slyšíme ve zprávách, že někde ve světě došlo k vyrabování svatostánku či jinému hanobení Kristovy přítomnosti v eucharistii. To všechno nás nesmí nechat chladnými – pokud by nás to nechávalo lhostejnými, znamenalo by to, že naše srdce je daleko od Boha. Platilo by o nás to, co čteme ve Zjevení sv. Jana: „Ale mám proti tobě, že jsi upustil od své první lásky. Upamatuj se tedy, z jaké výše jsi spadal, obrať se a jednej zase jako dříve“ (Zj 2,4-5). Ano, musíme se nejen upamatovat, ale především vzpamatovat – a tedy se obrátit. Pán Ježíš nás varuje: „Ne, říkám vám, když se však neobráte, všichni podobně zahynete“ (Lk 13,3). Potřebujeme se vrátit k naší první a jediné lásce – k Ježíši Kristu. To znamená každodenní boj o jeho přítomnost v našem životě: věrnost modlitbě, přijímání svátostí, rozjímání Pisma svatého, a konání skutků pokání a milosrdenství. Kéž nám právě letošní postní doba pomůže si se vši vážností a odpovědností uvědomit naše křesťanské poslání a skrze pokání nám dá sílu k novému boji.

***Požehnanou dobu svatopostní vám v modlitbě vyprošuje
P. Vít***

VÝŇATEK Z HOMILIE
SV. JANA PAVLA II.
POSVĚCENÍ BAZILIKY NOTRE-DAME DE LA
PAIX

(10. ZÁŘÍ 1990)

Každá svatyně je místem vyvoleným k uctívání Boha. Zde se shromažďují věřící, aby vstoupili do jeho přítomnosti a naslouchali jeho slovu. V každé době a na všech kontinentech věřící věnovali to nejlepší ze své umělecké tvorby na stavbu chrámů, které jsou viditelnými znameními Boží přítomnosti mezi jeho lidem. Dnešní liturgie nám připomíná velkou chvíli setkání izraelského lidu se svým Pánem. V chrámu, kam byli svoláni kněžími, lid naslouchá čtení Zákona. Muži, ženy i děti, osvěcení jeho výkladem, v něm nacházejí slovo života, které je vede podle vůle Stvořitele. Toto naslouchání není pouhým přijetím pokynů, ale skutečným zakoušením Boží přítomnosti. Lid se sklání před živým Bohem, zakouší jeho věrnost a radostí se otvírá jeho Slovu. Jejich odpovědí je „ano“ víry a pokleknutí v adoraci. Společně slaví obnovení smlouvy mezi Pánem a jeho lidem a radují se z této obdivuhodné a plodné jednoty. Rozpoznávají pravdu, že „radost z Pána je jejich silou“ (Neh 8,10). Stejně tak i my s radostí oslavujeme Boží přítomnost mezi námi, když se shromažďujeme k adoraci v našich svatyních. Věčné Slovo, Boží Syn, se stal člověkem. On je Slovo života, on je Chléb života. Shromažďuje nás kolem stolu svého Slova a svého eucharistického Těla. Ve své liturgii nás Kristus spojuje se svou nejvyšší obětí, s tímto nekonečně čistým aktem lásky, skrze který smířil lidstvo s Bohem. Umožňuje nám připojit naše vlastní oběti, i když jsou chudé, k jedinému obětnímu daru Kříže. Do rukou Prostředníka mezi Bohem a lidmi svěřujeme všechny své naděje, potřeby a utrpení. Do rukou Toho, který přemohl smrt, vkládáme své prosby, svůj hlad po štěstí, své touhy po míru mezi námi i v nás samotných. Přicházíme k němu se svou slabostí, s naší nevěrností, s našimi odmítáními plnit vůli Otce a spolu s Kristem konat Otcova díla. Zde, na africké půdě, mu také svěřujeme tradiční hodnoty a ctnosti jeho národů, jejich věrnost evangeliu a všechny místní církve, které zde vznikly. Spojení s Kristem, spásou světa, skrze Něho, s Ním a v Něm, je nám dáno vzdávat díky a zpívat chválu Bohu. Chváľme Boha za eucharistii a všechny svátosti, skrze něž nás Ten, který je Život, posvěcuje svou milostí. V chrámu se shromažďuje Boží lid se svými pastýři; zde kněz pronáší Boží slovo jménem Krista a láme jeden chléb života pro všechny. Chrám je místem i symbolem našeho společenství v jediném těle – v těle Kristově, které je církví. Je shromážděním těch, kdo byli smířeni a povoláni následovat Pána po cestách světa. Liturgie, která nás spojuje v Kristu, je také okamžikem vyslání na misii. Posílá nás do všech míst na zemi, kde lidstvo čeká na pravdu víry, světlo naděje a společenství lásky.

Celý text: oficiální stránky Svatého stolce (www.vatican.va)

Sbírka na splátku farního úvěru

Neděle 2. 3. (všechny kostely)

Popeleční středa – začátek doby postní - udělování popelce

Středa 5. 3. v 6.00 sv. Roch a v 18.00 sv. Prokop – s udělováním popelce

Výstav Nejsvětější Sv. Oltární

Čtvrtek 6. 3. po mši sv. do 20.00 – sv. Prokop

Úklid kostelů

Pátek 14. 3. od 15.00 v kostele sv. Rocha

sobota 15. 3. po mši sv. v 8.00 - sv. Prokop

Pobožnost Křížové cesty

Pátek 7., 14., 21., 28. března vždy od 17.15

Kostel sv. Prokopa

Postní duchovní obnova

Sobota 8. 3. v 8.00 mše sv. kostel sv. Prokopa

Po mši sv. budou následovat dvě duchovní přednášky ve farní centrum sv. Prokopa. Během přednášek bude příležitost ke sv. smíření a duchovnímu rozhovoru. Duchovní obnovu povede P. Mgr. Dmytro Romanovský, děkan farnosti Čáslav. Občerstvení bude zajištěno.

Zařazení mezi čekatele křtu a první, druhé a třetí skrutinium katechumenů

Neděle 9. 3., 16. 3., 23. 3. a 6. 4. v 9.30 kostel sv. Prokopa

Mše sv. v tzv. Tridentském ritu

Pondělí 10. 3. od 18:00 v kostele sv. Rocha

Slavnost sv. Josefa – doporučený svátek

Středa 19. 3. – mše sv. v 6.00 u sv. Rocha a v 18.00 kostel sv. Prokopa

Slavnost Zvěstování Páně

Úterý 25. 3. – mše sv. v 17.00 kostel sv. Rocha

Připomenutí zpovídání v době postní

Pondělí, středa, čtvrtek a pátek – **od 17.25** přede mší sv. u sv. Prokopa

Úterý – **od 16.25** přede mší sv. u sv. Rocha

Středa – **od 6.35** po mši sv. u sv. Rocha

Sobota **od 7.30** přede mší sv. u sv. Prokopa

Ze života svatých

zpracovala
Mgr. Tereza Kahounová

SV. JOSEF SVÁTEK 19. BŘEZNA

Pěstoun Pána Ježíše a snoubenec Panny Marie

Bůh předurčil svatého Josefa ke dvojímu poslání: být pěstounem a ochráncem Pána Ježíše Krista a být snoubencem Panny Marie. Ve skutečnosti se však nejedná o dvě odlišná poslání, ale o dvě stránky jediného poslání. Svatý Josef byl tedy pěstounem a zákonitým otcem Pána Ježíše – opatroval ho, živil a vychovával. I když nebyl Kristovým pokrevním otcem, přesto ho miloval opravdovou, hlubokou a něžnou láskou. Svatý Augustin píše:

„Pán se nenarodil tělesně z Josefa, i když si to o něm mysleli: nicméně Josefově zbožnosti a lásce se narodil syn z Marie Panny – a ten je Boží Syn.“

Bůh Otec, který od věčnosti plodí a miluje svého jediného Syna, seslal paprsek své nekonečné otcovské lásky do srdce toho, koho vybral za jeho zákonitého otce zde na zemi. Svatý Josef je tak jakýmsi pozemským obrazem, pozemskou ikonou Boha Otce.

Jan Zahradníček tuto skutečnost vyjádřil s intuicí, jaké jsou schopni jen velcí umělci, když v jedné své básni o svatém Josefovi napsal:

„Zkonejšení nevýslovné potřeby otcovství světa osiřelého.“

Vůči Panně Marii byl svatý Josef milujícím manželem a ochráncem jejího panenství – milujícím manželem, jehož lásce dodávala sílu a elán panická čistota. Láska mezi Marií a Josefem byla božská, protože měla v Bohu svůj původ i cíl, a zároveň hluboce lidská. Krása celého vesmíru je ničím ve srovnání s krásou tohoto láskyplného svazku.

Učitel duchovního života

Ačkoli oblast působení svatého Josefa je velmi široká, tím nejdůležitějším zůstává, že je vzorem hlubokého vztahu k Pánu Ježíši a k Panně Marii. A to nejen vzorem, ale také živým duchovním učitelem a vůdcem. Vede nás k hlubšímu poznání Krista a Marie a k vroucnější lásce, důvěře a modlitbě k nim.

Vyjdeme-li ze známého úsloví „Per Mariam ad Iesum“ – skrze Marii k Ježíšovi – můžeme obdobně říci: „Per Ioseph ad Mariam et Iesum“ – skrze Josefa k Marii a Ježíšovi.

Přijmeme-li svatého Josefa za svého duchovního mistra, budeme nejen hlouběji poznávat tajemství Krista a Marie, ale zároveň i jeho vlastní tajemství. A tím se vlastně vracíme k tomu, čím jsme začali – totiž k tomu, že postava svatého Josefa je tajemstvím.

Toto tajemství jistě můžeme poznávat studiem a četbou, ale ještě lépe ho odhalujeme skrze setkávání se svatým Josefem v modlitbě a jeho následování – tedy tím, čemu říkáme moudrost srdce.

Zde nám poskytují krásný příklad svatci, z nichž mnozí byli zvláštním způsobem oddáni svatému Josefovi a stali se tak jeho nejlepšími „znalci“. Mezi nimi je třeba výslovně jmenovat svatou Terezií od Ježíše. Z dalších vzpomeneme alespoň bl. Josemariu Escrivá de Balaguer, zakladatele Opus Dei, jehož slova budou tou nejlepší pečeti této úvahy:

„Josef byl po lidské stránce Ježíšovým učitelem a mistrem, jednal s ním s ohleduplnou láskou a staral se o něho obětavě a radostně. Není to snad dostatečný důvod k tomu, abychom považovali tohoto spravedlivého muže, tohoto svatého patriarchu, u něhož vrcholí starozákonní víra, za učitele duchovního života?

Duchovní život není přece nic jiného než vytrvalé a důvěrné setkávání s Kristem – tak, abychom se s ním nakonec ztotožnili. A Josef nám o Ježíšovi bude umět říci hodně. Proto ho nikdy nepřestávejte uctívat: *Ite ad Ioseph* – jděte k Josefovi, jak říká křesťanská tradice větou ze Starého zákona (Gn 41,55).

Učitel duchovního života, dělník oddaný své práci, věrný Boží služebník, stále s Ježíšem – to je Josef. ‚*Ite ad Ioseph*.‘ Od svatého Josefa se může křesťan naučit, co to znamená být z Boha a zároveň být plně mezi lidmi – a tak posvěcovat svět. Jděte za Josefem a naleznete Ježíše. Jděte za Josefem a naleznete Marii, která stále naplňovala přívětivou dílnu v Nazaretě pokojem.“

Chrám, hostinec a hranice posvátna*AUTOR: LADISLAV KLÍMA*

Vážení čtenáři, dnes si dovolím malou odbočku od zamýšleného tématu, kterým měl být Nicejský koncil roku 325. Stále zůstaneme v oblasti christologie, ale vzhledem k událostem posledních dní bych rád tento prostor věnoval otázkám, které v nedávné době rezonovaly mezi českými katolíky. Jednou z nich je událost „Hospodin v hospodě“, kterou zde však nebudeme rozebírat jako takovou. Místo toho si položíme několik otázek o důležitosti liturgického prostoru a jeho vztahu k Ježíši Kristu.

Odmítal Ježíš chrám a synagogu?

Jedním z názorů, který se objevil v internetových diskusích, bylo, že Ježíš se vyhraňoval proti židovským zvyklostem. Často se uvádělo, že například léčil v sobotu (Mk 3,1–6; Lk 13,10–17), že jeho učedníci trhali klasy v sobotní den (Mt 12,1–8; Mk 2,23–28), a že se Ježíš prohlašuje pánem nad sobotou.

Ano, správně se připomíná, že Ježíš hlásal evangelium hříšníkům, neboť jak sám říká: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní“ (Mk 2,17; Mt 9,12–13; Lk 5,31–32). Přesto jeho vztah k jeruzalémskému chrámu byl neoddiskutovatelný. Je důležité jasně odlišit jeho misijní činnost, která nebyla omezena židovskými předpisy, neboť Ježíš jako Bůh stojí nad zákonem, od úcty k domu jeho Otce, kde probíhaly liturgické úkony. Ježíš chrám nejen respektoval, ale také se účastnil jeho slavností. Byl v něm jako dítě zasvěcen Hospodinu (Lk 2,22–23), každoročně tam putoval o svátcích (Lk 2,42–50) a dokonce zaplatil chrámovou daň, aby předešel pohoršení (Mt 17,24–27). Když vyhnal kupce z chrámu, jasně ukázal, že tento dům jeho Otce má být domem modlitby a nemá být znesvěcován obchodem (Mt 21,12–13; Mk 11,15–18; Lk 19,45–48; Jan 2,13–22). To, co kritizoval, nebyl chrám sám o sobě, ale skutečnost, že mnozí neuctívali Boha „v duchu a v pravdě“ (Jan 4,23–24) – tedy, že jejich vztah k Hospodinu byl pouze vnější, založený na rituálech, ale nezasahoval jejich srdce.

Ježíš však nezůstával pouze v chrámu – navštěvoval i synagogy, například v Nazaretě (Lk 4,18), kde při čtení svitku Tóry vztáhl na sebe prorocká slova: „Duch Páně je nade mnou.“

Ježíš povolával všechny, ale svátost ustanovil jen před apoštoly

Ježíš přicházel mezi hříšníky jako lékař k nemocným, avšak první mši svatou slavil až den před svou smrtí – ve Večeřadle, v úzkém kruhu svých apoštolů, kterým světil toto Mysterium. Již prvotní církve umožňovala nepokřtěným účast pouze na bohoslužbě slova. Před proměňováním chleba a vína v Tělo a Krev Kristovu byli propouštěni. Této části se mohli účastnit jen ti, kteří měli plné vědomí toho, co se zde odehrává a mohli být plně zapojeni do posvátných obřadů. Dnes sice nepokřtění mohou být přítomni celé bohoslužbě, ale princip hlubokého respektu k Eucharistii zůstává neměnný.

Liturgický prostor jako znamení Boží svatosti

Bůh je všudypřítomný, ale uznáním liturgického prostoru vyjadřujeme jeho svatost. V hebrejštině slovo „kadoš“ znamená „oddělený, jiný“. Člověk nemá možnost přiblížit se k Bohu sám od sebe – je to Bůh, který se přibližuje k člověku a umožňuje mu účast na svém životě. Toto vědomí se odráží i ve vnímání liturgického prostoru jako místa setkání mezi Bohem a jeho lidem. Liturgický prostor není jen budova, ale viditelné znamení neviditelné reality Boží přítomnosti. Respekt k tomuto místu pramení z pokorného uznání, že Bůh nás převyšuje a nemůžeme si ho přizpůsobit svým představám. Liturgický prostor není lidský výmysl. Vyplývá z židovské tradice i z přirozené lidské tendence oddělovat posvátné od profánního.

Může se mše svatá sloužit mimo kostel?

Ano, ve výjimečných případech. Dobro získané ze mše svaté a Eucharistie převyšuje nezbytnost liturgického prostoru. Avšak nejde o libovůli – důvody musí být vážné a kněz potřebuje svolení biskupa. Například polní mše během válek nebo papežské mše na stadionech, kde kostel nestačí z důvodu počtu návštěvníků. Pokud je však možnost slavit mši v kostele, chrámu či na jiném posvátném místě, je nutné toho využít.

Co to pro nás znamená?

Událost „Hospodin v hospodě“ a diskuse, které vyvolala, nám ukazují, jak důležité je se vzdělávat ve víře. Lidé mají dnes tendenci přizpůsobovat Boha svým představám, což obrací konverzi naruby. Už to nejsme my, kdo se přetváří podle Boží vůle, ale snažíme se změnit Boha podle své vůle. Tím bychom však zcela popřeli Ježíšova slova v Getsemanech: „Ne má, ale tvá vůle se staň.“ (Lk 22,42) Cítíme, že takto to být nemá. Ježíš nás volá k obrácení – přichází k nám, ale nezabředá do našeho bahna. Naopak – vytahuje nás z něj. Proto si važme kostela a času, který v něm můžeme trávit.

PROMLUVA SV. JOSEMARÍA ESCRIVÁ ZE DNE 2. 3. 1952 – OBRÁCENÍ BOŽÍCH DĚTÍ

ČÁST: 1

USPOŘÁDAL P. VÍT UHER

Začala postní doba – doba pokání, očisty a obrácení. Není to snadný úkol. Křesťanský život není pohodlná cesta: nestačí patřit do církve a potom nechat běžet rok za rokem.

První obrácení – jedinečný, nezapomenutelný okamžik, ve kterém jsme jasně poznali, co od nás Bůh očekává – je v životě křesťana velmi důležité. Ale ještě důležitější a obtížnější jsou také ostatní obrácení, která přijdou potom. A abychom v těchto pozdějších obráceních usnadnili působení milosti, musíme si duši udržet mladou, vzývat Pána, být pozorní, abychom odhalili, co je v nás nesprávné, a prosili o odpuštění.

Invocabit me et ego exaudiam eum (Žl 91[90],15), čteme v liturgii této neděle: Vyslyším ho, až mě bude vzývat, budu při něm v tísní, říká Pán. Pozorujte, jak skvěle o nás Pán pečuje. Je vždy připraven nás vyslyšet, je vždy nakloněn slovům člověka. Vždy, avšak zvláště teď, kdy je naše srdce ochotné a rozhodnuté se očistit, nás slyší a nepohrdne prosbami zkroušeného a pokorného srdce (Žl 51[50],19). Vyslyší nás a potom zasáhne, vstoupí do našeho života, osvobodí nás od zlého a zahrne dobrem: eripiam eum et glorificabo eum (Žl 91[90],15), zachráním ho a oslavím, říká Pán o člověku.

Máme tedy naději na slávu: zde opět stojíme, jako už častěji, na začátku oné vnitřní cesty, kterou je duchovní život. Naděje na tuto slávu upevňuje naši víru a rozněcuje naši lásku. Tři božské ctnosti, které nás připodobňují Bohu, se tak začínají rozvíjet. Mohli bychom postní dobu začít lépe?

Obnovme víru, naději a lásku a z toho vyrostete kající smýšlení, touha po očištění. Postní doba nám neposkytuje jen příležitost dělat víc vnějších kajících skutků; kdyby zůstalo jen při tom, unikl by nám hluboký význam této doby pro křesťanský život, neboť tyto vnější skutky musí, jak bylo již řečeno, vycházet z víry, naděje a lásky.

Qui habitat in adiutorio Altissimi, in protectione Dei coeli commorabitur (Žl 91[90],1), kdo přebývá v ochraně Nejvyššího, kdo dlí ve stínu Všemocného, to křesťanovi dodává smělou jistotu. Naše srdce se jen tehdy naplní pokojem, když budeme přesvědčeni, že nás Bůh slyší, že je tu pro nás.

Jestliže však žijeme s Bohem, je v tom také riziko, neboť Pán nechce jen něco – chce všechno. Kdo se k němu přiblíží, musí být ochoten k novému

obrácení a napravení života, k pozornějšímu naslouchání jeho vnuknutím, jeho svatým přáním, která vzbuzuje v našem srdci, a být ochoten proměnit je ve skutky.

Od našeho prvního uvědomělého rozhodnutí k životu podle Kristova učení jsme už na cestě věrnosti jeho slovům jistě notně pokročili. A přesto: není pravda, že zbývá ještě mnoho vykonat? Není pravda, že v nás vězí ještě mnoho pýchy?

Je nutné, abychom se opět obnovili; musíme být věrnější a mít větší pokoru, aby se umenšovalo naše sobectví a rostl v nás Kristus, neboť *illum oportet crescere, me autem minui* (Jan 3,30), on musí růst, já však se menšit.

Nesmíme zůstat stát, nýbrž musíme směřovat k cíli, jak nám to ukazuje svatý Pavel: Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus (Gal 2,20). Cíl je vysoký a vznešený – být jedno s Kristem, stát se svatým. Ale není jiné cesty, chceme-li důsledně uplatňovat božský život, který jsme dostali při křtu.

Jít kupředu znamená růst ve svatosti; zaostávat znamená uzavřít se normálnímu rozvoji křesťanského života. Neboť oheň lásky musí být rozdmýcháván, aby se každý den šířil a hlouběji se zmocňoval duše; a oheň bude hořet jen tehdy, budeme-li ho stále udržovat: nemůže-li se šířit, uhasíná.

U svatého Augustina se říká: Když řekneš „dost“, jsi ztracen. Zaměř se vždy na víc, pohybuj se, jdi stále kupředu. Nezástávej na místě, necouvej, neodcházej z cesty.

Postní doba nám dnes dává tyto důležité otázky: Rostu ve věrnosti ke Kristu, v touze po svatosti? Uskutečňuji velkoryse apoštolát všedního dne – ve své obvyklé práci – mezi spolupracovníky?

Každý, kdo se snaží ve svém nitru tyto otázky zodpovědět, přijde na to, jak je nutné znovu se přetvořit, aby v nás žil Kristus a v našem chování se nepokřiveně odrážel jeho obraz.

Stanovisko liturgické komise ČBK ke slavení mše svaté v klášterním výčepu Sýpka

Televize Noe přinesla ve středu 29. 1. 2025 přímý přenos bohoslužby z prostoru břevnovského klášterního výčepu Sýpka. Bohoslužba s názvem „Hospodin v hospodě“ byla prezentována jako ekumenická. V pozvání na sociálních sítích je uvedeno: „Jde o cca 60 minutovou ekumenickou službu Bohu. Párty v hospodě pro věřící i nevěřící. V jádru římsko-katolickou mši s židovskými i nežidovskými přáteli a laiky široké veřejnosti.“

Ve své podstatě se jednalo o slavení mše svaté, které v daném místě a podobě považujeme za nedovolené a nevhodné. Mše svatá se nestává ekumenickou bohoslužbou tím, že se na ní účastní nekatolíci. Ani není možné hovořit o spojení mše svaté a ekumenické bohoslužby, protože jsou to dvě naprosto svébytné, samostatné a ve své podstatě odlišné formy bohoslužby.

S bolestí musíme upozornit, že slavení, které proběhlo v klášterním výčepu Sýpka, v níže uvedených bodech výrazně nerespektovalo liturgické předpisy pro slavení eucharistie stanovené. S takovou praxí není možné souhlasit ani ji doporučovat jako následováníhodnou.

1) Volba místa. „Mše svatá ať se slaví na posvátném místě, leč by ve výjimečném případě si nutnost žádala něco jiného. V tom případě se musí konat na čestném místě.“ Takovou nutnost zpravidla posoudí podle případu pro svou diecézi diecézní biskup. Slavít bez vážných důvodů mši svatou v hospodě je samo o sobě nevhodné. Příslušný diecézní biskup o takovémto slavení zjevně nebyl informován a nedal k němu souhlas.

2) Uspořádání místa, kde byla eucharistie slavena. „V žádném případě ať se nespojuje slavení mše svaté s kontextem obyčejné večeře, ani s podobným způsobem stolování. Mimo případů naléhavé nutnosti ať se mše svatá neslouží na kuchyňském stole, v jídelně nebo na místě používaném ke stolování, ani v sále, kde by bylo přichystáno jídlo, ani ti, kteří se účastní mše, ať nesedají k jídlu v průběhu samotné mše svaté. Jestliže je z vážného důvodu třeba sloužit mši svatou na stejném místě, kde se pak bude stolovat, ať se vloží jasný časový odstup mezi závěr mše svaté a začátek jídla a ať není věřícím podáváno obyčejné jídlo během mše svaté.“ V pozvánce zveřejněné na sociálních sítích se uvádí: „Po čas mše bude na baru paní výčepní Alena Listová. Pít pivo či jiné tekutiny bude možno v průběhu celého večera.“ Účastníci bohoslužby měli skutečně během mše na stolech před sebou načepované pivo, kávu atd. což považujeme za krajně nevhodné. Snižuje to nedůstojně slavení eucharistie na „párty pro věřící i nevěřící,“ jak uvádí pozvánka.

3) Četba evangelia a homilie. Čtení evangelia během slavení posvátné liturgie, které „je vyvrcholením bohoslužby slova,“ je podle církevní tradice vyhrazeno posvěcenému služebníkovi. Laikovi ani řeholníkovi proto není dovoleno předčítat evangelium během mše svaté, a ani při ostatních liturgických slaveních, pokud to normy výslovně nepovolují. Homilii, která je pronesena během slavení mše svaté a která je součástí samotné liturgie, „má mít obvykle sám kněz, který bohoslužbu vede; může ji svěřit koncelebrujícímu knězi, nebo někdy podle vhodnosti též jáhnovi, nikdy ovšem laikovi. To, že se při této bohoslužbě četby evangelia ujal laicizovaný kněz a homilie kromě něj také další dva laici, je v přímém rozporu s výše uvedeným.

Cílem bohoslužby podle jejích organizátorů bylo přiblížit Hospodina těm, kteří by do kostela nepřišli. To je samo o sobě myšlenka dobrá a chvályhodná, proti které nelze nic namítat. Nakonec o to máme usilovat celým životem. Mnoho z těch, kteří se této bohoslužby zúčastnili, v jejím závěru přijímalo eucharistii, takže zjevně problém se vstupem do kostela nemají. Otázkou je, proč těm, kteří by do kostela nepřišli, přinášíme do hospody právě eucharistii.

Přestože celé slavení jistě nebylo neseno zlým úmyslem, není možné ho v základu stavět na tom, že obcházením stanovených liturgických předpisů někomu Krista více přiblížíme. To považujeme za přesvědčení naprosto mylné a zcestné. Liturgické předpisy nejsou samoúčelné, ale mají chránit velké tajemství živé Kristovy přítomnosti v eucharistii. Vítáme různé způsoby, jak toto tajemství lidem přiblížit. Všechny by ale měly být neseny vědomím, že cestou k poznání hloubky tajemství Boží přítomnosti nemůže být jeho profanace.

Za Liturgickou komisi ČBK
+Martin David

V Ostravě 3. 2. 2025

LITANIE

ALEXANDR VLADIMIROVIČ MEŇ
MODLITBA ZA POKORU

Pane smiluj se!
 Kriste smiluj se!

Ježíši tichý a pokorný srdcem, *uslyš mě a smiluj se nade mnou!*

Pane náš nebeský Otče, *smiluj se nad námi.*

Bože, Duchu Svatý, *smiluj se nad námi.*

Bože v Trojici jediný, *smiluj se nad námi.*

Od touhy uniknout urážce a křivdě, *vysvobod' mě, Ježíši!*

Od touhy tvrdohlavě stát na svém, *vysvobod' mě, Ježíši!*

Od touhy být lidem rádcem, *vysvobod' mě, Ježíši!*

Od touhy být vychvalovaný, *vysvobod' mě, Ježíši!*

Od touhy být vážený, *vysvobod' mě, Ježíši!*

Od touhy být první, *vysvobod' mě, Ježíši!*

Od touhy být milovaný, *vysvobod' mě, Ježíši!*

Od strachu, že budu zapomenutý, *vysvobod' mě, Ježíši!*

Od strachu být podezíraný, *vysvobod' mě, Ježíši!*

Od strachu být neznámý, *vysvobod' mě, Ježíši!*

Od strachu být nesprávně pochopený, *vysvobod' mě, Ježíši!*

Abych byl pohotový k lítosti, *vysvobod' mě, Ježíši!*

Abych miloval chudobu a ponížení, *vysvobod' mě, Ježíši!*

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, *odpusť nám Pane.*

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, *uslyš nás Pane.*

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa. *Smiluj se nad námi.*

Ježíši tichý a pokorný srdcem, vyslyš naše prosby

a dej nám svou milost, abychom radostně přijali, že máme být na zemi nepatrní, a aby naší radostí byla Tvá láska a Tvá sláva. Amen.

EUCHARISTICKÁ ADORACE	MODLITBA RŮŽENCE
Každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. od 18:00 u sv. Prokopa probíhá do 20:00 tichá adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí.	Touto modlitbou oslovujeme Pannu Marii a rozjímáme o Ježíšově životě. Společně se modlíme každý den před mši sv. za ukončení války na Ukrajině.
KŘEST	SVÁTOST SMÍŘENÍ
Křest dospělých: S knězem je nutné domluvit osobní setkání, po kterém následuje příprava ke křtu (katechumenát). Příprava začíná po Velikonicích, křest pak bude uskutečněn o Velikonicích příštích. Křest dětí do 6 let: Při osobním rozhovoru rodičů s knězem bude dohodnuta příprava na křest dítěte. Křest dětí 7-14 let: Při osobním rozhovoru s knězem bude dohodnuta příprava dítěte.	Svátost smíření (sv. zpověď) lze přijmout: SV. PROKOP: po, st, čt, pá 17:25-17:50; so 7:30-7:55 SV. ROCH: ne 16:30-16:50, út 16:25-16:55, září-červen st od 6:30, SV. ANNA: ne 7:30-7:50 S knězem lze individuálně dojednat i jiný termín. <i>Dle církevního přikázání je nutné svátost smíření přijmout alespoň jednou do roka – v době velikonoční. Doporučuje se však častější přijímání této svátosti.</i>
CÍRKEVNÍ SŇATEK	SVÁTOST BIŘMOVÁNÍ
Nejde o pouhý právní akt, ale o svátost, ke které je nutná určitá doba přípravy. Počátkem je osobní setkání s knězem a domluva doby přípravy (cca 3 měsíce).	Tato svátost, ve které se přijímají dary Ducha sv., se v naší farnosti udílí zpravidla na podzim. Zájemci o přípravu se domluví na jejím průběhu s knězem. Příprava probíhá v neděli od 16:30 ve Farním centru.
SVÁTOST NEMOCNÝCH	CÍRKEVNÍ POHŘEB
V případě potřeby lze požádat o její udělení kněze, v naléhavých případech kdykoli. Svátost se udílí buď doma u nemocného nebo v jiném místě (nemocnice, domov seniorů apod.).	Ať už jde o pohřeb na hřbitově, rozloučení v obřadní síni nebo uložení urny do hrobu, je vždy nutné domluvit čas obřadu dříve s knězem než s pohřební službou. Účast kněze však není možná u tzv. „společného rozptýlu“.

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ DĚTÍ

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže
Ve školním roce 2024–2025 se vyučuje:

- předškoláci + 1. ročník ZŠ: út 15:45
- 2. ročník ZŠ: út 16:35
- 3. ročník ZŠ + příprava k 1. sv. přijímání: pá 14:00
- 4. – 8. ročník ZŠ: pá 15:00

**Blíže informace na webových stránkách farnosti.
nebo e-mailem:**

MiladaProvinska@seznam.cz, tel +420721128119

PRAVIDELNÉ AKTIVITY VE FARNOSTI

BIBLICKÁ HODINA	HOVORY O VÍŘE	POLEDNÍ ATELIÉR
Společné čtení a objasňování biblických textů dle předem stanoveného rozpisu. čt 19:00-20:30 (kromě 1. čt v měsíci)	Pro katechumeny a také pro všechny, kdo hledají smysl života z víry a chtějí se připravit na přijetí svátostí. neděle 18:00-19:00	Setkání převážně žen ke zdobení svíček a výrobě drobných užitečných předmětů, háčkování, šití apod. pá 9:00-12:00 (říjen-květen)
NÁBOŽENSTVÍ PRO DOSPĚLÉ	ÚKLID KOSTELŮ	
Čtvrtky 1x za 14 dní. Střídá se s biblickou hodinou.	Každou druhou sobotu v měsíci po mši sv. u sv. Prokopa v 8:00 se přítomní rozdělí do skupin a začne uklid kostelů farnosti. Rádi uvítáme každého, kdo bude chtít pomoci. I čistota a vyzdobení Božího chrámu přispívá k celkovému duchovnímu stavu farnosti. Kdo může, měl by pomoci alespoň občas.	

Pokud není stanoveno jinak, konají se uvedené aktivity ve Farním centru – Čajkovského 36, Praha 3. Informace jsou včas zveřejněny na webových stránkách farnosti.

KOSTELY VE FARNOSTI PRAHA 3 - ŽIŽKOV

farní kostel sv. Prokopa
Praha 3, Sladkovského nám.

filiální kostel sv. Anny
Praha 3, ul. Tovačovského

filiální kostel sv. Rocha
Praha 3, Olšanské náměstí

Aktuální informace pro každý den jsou na webových stránkách farnosti – www.farnost-zizkov.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

den	kostel	čas	poznámka
NEDELE	sv. Anna sv. Prokop sv. Roch	8:00 9:30 11:00 17:00	
pondělí	sv. Prokop	18:00	v latinském jazyce 4x ročně v tridentském ritu u sv. Rocha
úterý	sv. Roch	17:00	
středa	sv. Roch sv. Prokop	6:00 18:00	mimo červenec a srpen; v adventě Roráty
čtvrtek	sv. Prokop	18:00	
pátek	sv. Prokop	18:00	každý první pátek v měsíci po mši sv. pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu
sobota	sv. Prokop	8:00	každou druhou sobotu v měsíci úklid kostelů

PŘÍPADNÉ ZMĚNY JSOU VČAS OZNÁMENY

Výstav Nejsvětější svátosti:

sv. Prokop: první čtvrtek v měsíci po mši sv. – eucharistická adorace do 20:00

Úřední hodiny ve farní kanceláři:
Cajkovského 36/669, 130 00 Praha 3 - Žižkov

Kontakty:

středa: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher
čtvrtek: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher

farář P. ThLic. Vít Uher, Th.D.:
tel. 731625910 e-mail: zizkov@efara.cz
web: www.farnost-zizkov.cz

EKONOMICKÉ OKÉNKO

stav ke dni 28. 2. 2025

výše dluhu (úvěr): Kč 5.268.311,-
sbírka na splácení úvěru – 02/2025: Kč 16.985,-
č. účtu farnosti: 6146009339/0800
Česká spořitelna

povinná měsíční splátka: Kč 55.456,-

DĚKUJEME ZA VAŠE DARY – JEN DÍKY NIM MŮŽEME I MY DÁLE POMÁHAT.

PROKOPSKÉ LISTY

č. 380 – BŘEZEN 2025

Vydává Římskokatolická farnost u sv. Prokopa Praha 3 – Žižkov
farář: P. ThLic. Vít Uher, Th.D.

Příspěvky mohou být redakčně upravovány. Náklad 250 ks. Výrobní cena 18 Kč.
NEPRODEJNÉ.

PODPOŘIT FARNOST A JEJÍ POTŘEBY MŮŽETE PŘES QR PLATBU

QR Platba

Finančními prostředky pokrýváme například platby za energie, nákupy liturgických potřeb a další nezbytnosti, bez nichž by se farnost neobešla.

Za Vaše dary Vám děkujeme!